

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת דברים
שנת תשפ"ו

גליון
קס"ד

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- ריכטיגע חשבונות -

יעדער מוטשעט זיך

געלויבט דער הייליגער באשעפער אז מיר האלטן שוין טיף אינמיטן יאר; די טייערע מחנכים זענען שוין געזיצן מיט די קינדערלעך עטליכע חדשים. מען האט זיך זייער געמוטשעט, אבער ברוך השם אונזער מוטשעט איז מיט גוטע זאכן; מען מוטשעט זיך איינצופלאנצן אין אידישע נשמות די ריינע אמונה, מידות טובות און יראת שמים.

די גאנצע וועלט שרייט: "עס איז נאך קיינמאל נישט געווען אזא מצב ביי היימישע אידן וואס עס זאל זיין אזוי שווער מיט פרנסה". אויב אזוי, לאמיר זיך מאכן אזא חשבון: יעדער מוטשעט זיך דאך ממילא, און קיינער האט סיי ווי נישט קיין געלט; האבן מיר כאטש די מעלה אז אונזער כח גייט נישט אוועק להכל וריק, אונזער לעבן גייט אריבער מיטן אויסלערנען די קינדער די הייליגע אלף בית, די הייליגע חומש, די הייליגע משניות, די הייליגע גמרא; די הייליגע אמונה, קדושת הברית, קדושת ישראל, און אלעס וואס מען לייגט אריין אין די קינדער.

נישט מאכן קיין חשבונות אויף די קינדער

טייערע מחנכים, אין יעדע פתח זענען דא קינדער וואס זענען זייער תמימות'דיג; זיי זיצן א גאנצן טאג און הערן אויס מיט דורשט יעדעס ווארט וואס דער מחנה זאגט, און זיי קומען אלעמאל צו אפנעמען א גלעט פונעם מחנה. דערנאך זענען דא קינדער וואס מען קען זיי אביסל אנקוקן ווי לצים. זיי זענען חס ושלום נישט קיין 'לצים', ווייל זיי זענען נאך קינדער און מיינען גארנישט שלעכט, נאר זייער נאטור איז פשוט נישט אזוי תמימות'דיג. זיי קענען אמאל אפלאכן פון א שמועס וואס דער מחנה האט געגעבן,

זענען אז געוויסע קינדער נעמען עס נישט אן אזוי ערנסט.

קודם כל, עס מוז נישט זיין אז די קינדער וואס נעמען עס יא ערנסט איז עס א מעלה, ווייל אסאך מאל קענען קינדער געשעדיגט ווערן פון א מוסר דרשה אויב זיי נעמען עס צו ערנסט.

צום ביישפיל: אויב מען רעדט צו די קינדער וועגן 'קושן די הייליגע מזוזה', איז דער ריכטיגער רעזולטאט אז די קינדער זאלן פשוט אנהייבן קושן די מזוזה אויף א נאךמאלן אופן. עס קען זיך אבער מאכן אז איין קינד זאל באקומען א גערווען דערפון, און ער הערט נישט אויף צו קושן די מזוזה.

אדער, אויב מען רעדט צו קינדער וועגן זיך בוקן ביי שמונה עשרה ווען מען זאגט 'מודים', אז מען דארף איינבייגן די שדרה, און ווער עס בייגט זיך נישט איין וועט ווערן א שלאנג נאכן שטארבן (בבא קמא טז), קען זיך מאכן אז א קינד זאל עס נעמען איבער דער מאס און ער וועט זיך איינבייגן ביז איבערן טיש...

דעריבער דארף מען בעטן דעם אייבערשטן אז די קינדער זאלן ריכטיג אויפנעמען די ווערטער; נישט צו ערנסט און נישט צו קאלט. אבער מען טאר נישט אריינגיין אין פערזענליכע חשבונות אז 'געוויסע קינדער דארפן מיר נישט און זענען נישט אינטערעסירט'. עס איז א שאד די צייט פאר אזא מחנה זיך סתם אפצומוטשען מיט די קינדער מיט נארישע חשבונות.

איך זאג שטענדיג פאר די מלמדים ביי אונז אין תלמוד תורה: "אויב מען גייט אריין אין די נארישע קטנות הדעת פון מאכן חשבונות אויף די קינדער 'ווער דארף מיר יא' און 'ווער דארף מיר נישט', איז א שאד דאס גאנצע מלמדות; עס איז שוין ענדערש די מלמדים זאלן אהיימגיין און איך וועל אליין

זיי קענען זיך אנרופן אויף עפעס וואס דער מחנה זאגט: "שטותים!" אדער פרעגן אויף א ווארט פונעם מחנה: "וואו שטייט עס?" און דאס גלייכן.

מען טאר נישט ווערן פארלוירן פון דעם, מען טאר נישט אריינגיין אין א כעס קעגן אזעלכע קינדער. מען דארף ווייטער רעדן פון אמונה און יראת שמים, און גלייכן אז צום סוף וועלן די ווערטער פועלן ביי אלע קינדער.

מען דארף פארלאנגען פון אלע קינדער דרך ארץ, אז קיינער זאל נישט רעדן בשעת דער מחנה רעדט, אבער מען דארף פארשטיין אז נישט אלע קינדער האבן די נאטור פון ארויסווייזן א שטארקע אינטערעסע צום מחנה.

איך האב עס אויך ווען איך קום באזוכן אונזערע תלמוד תורה'ס "היכל הקודש"; געוויסע קינדער שטייען ארום מיר, זיי ווילן נאכאמאל באקומען א גלעט פונעם ראש ישיבה וכדומה, און דערנאך זענען דא קינדער וואס די שניי אינדרויסן איז זיי מער אינטערעסאנט ווי דעם ראש ישיבה'ס גלעט. אויב איך וועל זיי גיין אויפזוכן אין פעלד און שמועסן מיט זיי, וועלן זיי אוודאי ענטפערן מיט דרך ארץ, אבער זיי זענען נישט אזוי שטארק אינטערעסירט אינעם ראש ישיבה און אין די מחנכים, איז וואס? זאל מען אריינגיין אין א מערכה קעגן זיי?!

מחנכים וואס מאכן חשבונות אויף די קינדער, אז 'די קינדער זענען גוט' און 'ענע קינדער זענען נישט גוט', דארפן תשובה טון און זיך אויסווייזען צום אייבערשטן אז זיי זאלן אוועקלייגן זייער קטנות הדעת און נישט לעבן מיט אזעלכע חשבונות.

נישט ערנסט ביי די מוסר שמועסן

אסאך מאל ווערן מחנכים צעבראכן ווען זיי געבן א מוסר שמועס פאר די קינדער און

מיט די קינדער, מען דארף אָבער וויסן אז דאס איז נישט דער סוף פֿסוק; אויסער די לימודים מוז מען לייגן א שטארקע דגוש אויף אויפצובויען די קינדער, פֿדי די קינדער זאלן פֿשוט אויפֿוואַקסן געזונט צו קענען דינען דעם אייבערשטן.

מחנכים דארפֿן פֿסדר געבן גוטע ווערטער פֿאר די קינדער. מען טאר נישט זיין קאָרג אין דעם; מען דארף זיך מתבודד זיין דערויף און בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באַשעפֿער, העלף מיר איה זאל ליב האָבן אלע קינדער, און איה זאל פֿאר יעדן געבן גוטע ווערטער".

יעדער דארף גוטע ווערטער

ווען מען געבט א גוט וואָרט פֿאר קינדער, קען זיך מאַכן אז געוויסע קינדער זאלן ווייזן פֿאָילו זיי זענען ברויז; זיי וועלן נישט אויפהייבן די אויגן, ווי צו זאָגן: 'איה דארף נישט די גוטע ווערטער'. דאס קען צוברענגען אז דער מחנך זאל מאַכן א חשבון אז די קינדער דארפֿן אים נישט און זענען נישט אינטערעסירט אין די גוטע ווערטער. מען דארף אָבער וויסן אז עס קען נישט זיין אזא זאך; עס איז דאך נישט מעגליך אז א מענטש זאל ווערן ברויז אָדער ווי געטון צוליב א גוט וואָרט.

פֿאָרוואס דען ווייזט א קינד פֿאילו ער איז נישט אינטערעסירט אין גוטע ווערטער? דאס קען קומען צוליב עטליכע סיבות: אָדער איז דאס קינד שטארק צעבראכן און זייער הונגער נאך גוטע ווערטער, און ער וויל דאס הערן נאכאמאל און נאכאמאל, דעריבער מאַכט ער דאס אַוועק, האַפֿנדיג אז מען וועט אים דאס נאכאמאל זאָגן...

אָדער שעמט ער זיך אַרויס צו ווייזן ווי שטארק ער דארף די גוטע ווערטער. פֿידוע ליודעי חן - ווי עס איז באַקאנט פֿאר די וואס זענען עוסק אין חינוך - זענען דא קינדער וואס זענען זייער הונגער נאך גוטע ווערטער, אָבער זיי האָבן מורא אַרויס צו ווייזן ווי שטארק זיי דארפֿן עס, דערפֿאר מאַכן זיי א פֿנים פֿאילו זיי דארפֿן עס בַּכָּלל נישט. דאס איז אָבער זיכער, אז יעדער איינער וויל און מוז באַקומען גוטע ווערטער.

א שטארקע ליבשאפט צו די קינדער

מחנכים דארפֿן אַמת'דיג ליב האָבן זייערע תלמידים, אז די קינדער זאלן עס שפּירן, און דעמאלט וועלן זיי אויך באַקומען א ליבשאפט צום מחנך.

ווי שלמה המלך זאָגט (משלי כז, יט): "כַּמִּים הַפְּנים לַפְּנים", אזוי ווי עס שפּיגלט זיך אַפּ אין וואסער א פֿנים אַנטקעגן א פֿנים, "כֵּן לֵב הָאָדָם לְאָדָם", אזוי איז די האַרץ פֿון איין מענטש

טיטלען, דער רבי האט איר זייער אויסגערמיט אינעם בֿריוו, ווען זי האט געענדיגט ליינען דעם בֿריוו האט זי זיך זייער צעווייגט, מען האט איר געפֿרעגט: "פֿאָרוואס וויינטו?" האט זי געענטפֿערט: "איה האב מקבל געווען פֿון מיין טאטן, אז ווען א מענטש איז אין א 'קטנות הדעת' דארף מען אים זייער אויסרימען און אויסלויבן; אז איה זע מיין טאטע שרייבט מיר אַזעלכע טיטלען, איז עס א סימן אז איה בין בקטנות הדעת".

דעריבער דארפֿן מחנכים געבן אסאך פֿבֿוד און גוטע ווערטער פֿאר די קינדער.

האלטן חשבון אויף יעדעס קינד

טייערע מחנכים, איה בעט אייך זייער: געבט גוטע ווערטער פֿאר די קינדער, טוט ענקער אַרבעט בשלמות.

ווען איה בין געווען א מלמד, פֿלעג איה האָבן ביי מיר אין שטוב א קליין ביכל מיט די נעמען פֿון אלע קינדער. יעדע נאכט פֿלעג איה מאַכן א חשבון וואס עס איז היינט פֿאַרגעקומען אין חדר: פֿאר וועם איה האב געגעבן מוסר, אויף וועם איה האב געשריגן, צו וועם איה האב געשמיכלט, מיט וועם איה האב געשמועסט, פֿאר וועם איה האב געגעבן א גוט וואָרט, און וועם איה האב געבעטן ער זאל מיר עפֿעס ברענגען אָדער טראָגן. איה פֿלעג דאס אַרייַנצייכענען אינעם ביכל ביי די נעמען פֿון די קינדער; אזוי האב איה געקענט האַלטן חשבון אז איה זאל נישט פֿאַרזען קיין שום קינד, און איה זאל פֿאר יעדן איינעם געבן גוטע ווערטער און ליבשאפט.

מען מוז נישט נאכמאכן דוקא דעם זעלבן געדאַנק, אָבער דאס איז זיכער אז אויף עפֿעס אַן אופן מוז מען האַלטן חשבון אז יעדעס קינד זאל באַקומען א גוט וואָרט און א שמיכל.

אויף דער עלטער איז שוין שווער

מען טאר נישט האַלטן פֿאר ביליג דער זאך פֿון אויפהייבן די קינדער און זיי געבן גוטע ווערטער.

אַלעס קען מען זיך אויסלערנען אויף דער עלטער: אַלף בית, עבר, חומש, משניות, גמרא וכו'. א אינגערמאן האט מיר אמאל געפֿרעגט: "איה קען נישט קיין עברי, וואס קען איה טון?" האב איה אים געזאָגט ער זאל בעטן איינעם פֿון די פֿתּה א' מלמדים אים אויסצולערנען עברי; ער האט אזוי געטון און היינט קען ער פֿיין עברי. אָבער אויפֿבויען א מענטש און אים מאַכן געזונט דעם נפֿש, דאס איז שוין זייער שווער אויף דער עלטער.

אַוודאי איז נישטא עפֿעס הייליגער און וויכטיגער פֿון לערנען די הייליגע תּורה

אַרייַנעמען אלע קינדער צו מיר אין ישיבה... אזוי האב איה טאקע געטון מיט אונזער ישיבה "תפארת התורה ברסלב". אין אנהייב, ווען מיר האָבן געעפֿנט די ישיבה בשנת תשס"ט, האָבן מיר געהאט עטליכע פֿיתות מיט מגידי שיעור, אָבער נאך אפֿאר חדשים האב איה געזען אז איה דארף זיך יעדע נאכט אפֿגעבן אויסצוהערן ווי מגידי שיעור האָבן חשבונות מיט די בחורים, אז 'דער בחור דארף מיר יא' און 'דער בחור דארף מיר נישט', האב איה זיי געזאָגט: "יעדער קען אהיימגיין, און איה וועל אליין זיצן מיט אלע בחורים".

געבן פֿבֿוד און גוטע ווערטער

מיר ווילן דא אויסשמועסן א וויכטיגע נקודה פֿאר מחנכים, וואס אין דעם איז אלעס אַנגעהאַנגען. עס איז דא א דיבור פֿון הייליגן רבי'ן אז אפֿילו דער צדיק דארף חיזוק און גוטע ווערטער. דער רבי זאָגט (לקוטי מוה"ר חלק א', סימן קכז): מיר געפֿינען אין הייליגן זוהר ביי דעם הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי, אז יעדע מאל ווען די תלמידים האָבן אים אויסגעלויבט אז עס האט זיך געלויבט צו קומען אויף דער וועלט צו הערן די שיינע חידושים וואס ער האט זיי מגלה געווען, געפֿינען מיר גלייך: "פתח ואמר" - רבי שמעון בר יוחאי האט אַנגעהויבן זאָגן נייע תּורות און מגלה געווען נייע סודות.

מוהרא"ש דערציילט אז דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו איז אמאל געווען זייער צעבראכן; ער האט געשפּירט ביי זיך אז ער איז גארנישט ווערד, ביז א תלמיד איז אַרייַנגעקומען צו אים און געזאָגט: "רבי, זייט אייך מחזק, דער אייבערשטער וועט אייך נישט פֿאַרלאַזן", און דאס האט אים צוריק אויפֿגעלעבט.

אזוי אויך ווייסט דאך יעדער מחנך ביי זיך אליין ווי שטארק ער וויל מען זאל אים אויסרימען און געבן גוטע ווערטער.

אויב אזוי, איז דאך זיכער אז קינדער וואָרטן זייער שטארק אויף גוטע ווערטער, ווייל קינדער זענען דאך באַמט אין א קטנות הדעת. דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוה"ר חלק א', סימן רב): "כָּל מִי שֶׁשָּׁכַח קֶטֶן בְּיוֹתֵר", וואס ווייניגער שַׁכַּל א מענטש האט, "צָרִיד לַחֲלֹק לוֹ פֿבֿוד בְּיוֹתֵר", אַלץ מער פֿבֿוד דארף מען אים געבן, "כִּי כָל מִה שֶׁשָּׁכַח יוֹתֵר קֶטֶן, הוּא יוֹתֵר חָפֵץ בְּכַבֻּד", ווייל ווי ווייניגער אַנטוויקלט דער שַׁכַּל איז, אַלץ מער דארף מען פֿבֿוד.

עס איז באוואוסט די מעשה וואס האט פאסירט ביים הייליגן רבינ'ס טאכטער, די צדיקת אַדל. זי האט באַקומען א בֿריוו פֿון איר טאטע - דער הייליגער רבי - מיט גאר שיינע

- אלץ מער כבוד דארף מען אים געבן; העלף מיר אז איך זאל נישט אריינפאלן אין א קטנות הדעת און זיך איינרעדן פאילו דאס קינד דארף מיך נישט."

אסאך מאל מוטשעט מען זיך מיט א קינד אין פתח וואס לאזט נישט קומען צום ווארט, און סוף טאג ווען מען גייט אהיים כאפט מען זיך אז מען האט פשוט פארגעסן זיך מתבודד צו זיין אינדערפרי; מען האט נישט געבעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל מצליח זיין. אבער אויב מען בעט דעם אייבערשטן, זעט מען גרויס הצלחה.

בעטן דעם אייבערשטן אויף הצלחה

איינער א מחנה גייט אריין אין פתח, דארף ער זיך מתבודד זיין מיטן אייבערשטן און בעטן: "הייליגער באשעפער, דאס קינד שטערט מיר, ער לאזט מיר נישט קומען צום ווארט; העלף מיר אז איך זאל נישט קומען צום ווארט, און איך זאל געדענקען אז אפילו דאס קינד וואס שטערט און שטעקט ארויס די צונג, ווארט אויף צו הערן פון מיר גוטע ווערטער. העלף מיר איך זאל געדענקען וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז, אז 'כל מי ששכלו קטן ביותר' - ווי ווייניגער שכל א מענטש האט, 'צריך לחלק לו כבוד ביותר'.

אנטקעגן דעם אנדערן מענטש; אויב איינעם הארץ האט ליב דעם צווייטן, פילט עס יענער און ער באקומט צוריק א ליבשאפט אין זיין הארץ צום ערשטן.

ווען איך קום באזוכן אין אונזערע תלמוד תורה'ס "היכל הקודש", פרעג איך די קינדער: "דו האסט ליב דיין רבי?" אויב די קינדער ענטפערן: "יא, איך האב ליב מיין רבי", ווייס איך ווי שטארק דער מלמד האט ליב זיינע תלמידים, ווייל איך זע אז זיי שפירן זיין ליבשאפט אין זייער הארץ.

בריון פון חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פאלוינט אפלו ער העלפט נישט רייניגן; ער קען נעבעך נישט העלפן, ער איז א קאליקער לא עלינו.

דער מלמד פרעגט די קינדער: "קינדער, איר זענט מקנא דעם קינד?" אלע קינדער זאגן אז זיי זענען נישט מקנא דעם קינד. דער מלמד פרעגט ווייטער: "איך וויל אייך פרעגן, פארוואס זענט איר נישט מקנא דעם קינד? ער דארף נישט פאלגן און ער גייט אלץ אריין אינעם גורל אפלו ער איז נישט אין צייט, אפלו ער העלפט נישט רוימען, פארוואס זענט איר אים נישט מקנא?! קינדער, איר ווייסט אז די שטאט צאלט געלט פאר די אלע מענטשן, זיי דארפן נישט ארבעטן, זיי באקומען אלעס אומזיסט, איר זענט זיי נאכאלץ נישט מקנא? די מענטשן קענען שטעלן זייער קאר אין פלעצער וואו אנדערע קענען נישט, זיי האבן נאך אסאך בענעפיטן, איר זענט נאכאלץ נישט מקנא?!"

די קינדער פארשטייען נישט די קשיא, וואס איז שוין צו מקנא זיין א מענטש אן פיס? וואס איז שוין צו מקנא זיין א מענטש וואס איז נעבעך נישט געזונט? ווער איז אינטערעסירט אין געלט אדער אין קענען שטעלן א קאר דא און דארט? ווער דארף דאס?! די קינדער שרייען אויס: "שפח אייבערשטער מיר זענען געזונט!" זיי שרייען אויס א תפלה צום אייבערשטן: "הייליגער באשעפער, האב רחמנות אויף אלע קראנקע! אלע זאלן זיין געזונט ברמ"ח אברים ושס"ה גידים!" די קינדער קוקן אויפן קינד מיט רחמנות, זיי האלטן זיך איין פון וויינען פאר אים, איין קינד

ווען מען ווייסט נישט דאס זיסקייט פון זיין א איד, דאס זיסקייט פון טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן?!

ווען מען זעט אידישע קינדער זענען נעבעך ווייט פון אידישקייט, וואס איז שוין מקנא צו זיין? אז זייערע רמ"ח אברים און שס"ה גידים זענען צעבראכן? וואס איז דא זיי צו מקנא זיין אז זיי זענען ווייט פונעם אייבערשטן? זיי טוען וואס זיי ווילן?!

אז דו ביסט א מלמד, דו ביסט צוגעוואוינט זיך אראפצולאזן צו די קינדער און זיי גוט צו פארשטיין געבן, וועל איך דיר ענטפערן די פראגע ווי אזוי מען ענטפערט פאר קינדער; א גוטער מלמד לאזט זיך דאך אראפ צו די קינדער, ער ענטפערט זייערע שאלות שוין, קלאר און געלאסן.

וזהו היום, א מלמד קומט אריין אין פתח און זאגט פאר זיינע תלמידים: "איך צייל ביז דריי, איך וויל זען ווי אלע קינדער קומען דא אהער, איינס, צוויי, דריי!" אלע קינדער קומען צו לויפן, אלע ווילן אריינגיין אין די גורל, אלע ווילן באקומען די פרסים, ביי דריי שטייען זיי שוין גרייט, אבער איין קינד קומט נישט, נעבעך, ער קען נישט גיין, ער האט נישט קיין פיס, ער האט געהאט א שווערע מחלה, מען האט אים לא עלינו אראפגענומען די פיס; ער זיצט אין די זייט אין א וועגעלע, ער איז אנדערש פון אלע קינדער. מיט אים פירט זיך דער מלמד גאר אנדערש, ער גייט אריין אין די גורל אפלו ער קומט נישט, ווען אלע קינדער דארפן רוימען די פתח בלייבט ער אויף זיין פלאץ, ער דארף נישט רוימען, ער ווערט

ווי אזוי שפירט מען דעם געשמאק פון זיין א איד?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א די שיעורים מאכן מיר ליכטיג מיין לעבן, איך בין ברוך השם ממשיר זיך מחזק צו זיין מיטן רבי'נס עצות. דער יצר הרע ברענגט אבער צומאל אריין אין מיר א קנאה צו די פרייע וואס זענען ווייט פון אידישקייט, ער רעדט מיר איין איך זאל מיינען אז וויבאלד זיי זענען גארנישט מחויב צו טון, איז זיי אלעס גוט, און איך - נאר ווייל איך בין געבוירן אין אן ערליכע שטוב - מוז איך האלטן אלע מצות פון די תורה. איך שפיר נישט אזוי שטארק דעם "אשרינו מה טוב חלקינו". וואס טוט מען מיט די סארט געפילן?

אויך האב איך געוואלט פרעגן וועגן מיין מלמודות; פון ווען איך האב באקומען די בריוו ווי אזוי זיך אן עצה צו געבן מיט די קינדער אין קלאס, און איך האב אנגעהויבן פרובירן עס מקיים צו זיין - איז דער מצב געווארן פיל בעסער, פונדעסטוועגן דארף איך אבער נאך אסאך חזק ליב צו האבן די תלמידים, האבן סבלנות און געדולד צו זיי, ספעציעל אז באלד הייבט מען שוין אן דעם נייעם זמן, און איך וויל אנהויבן מיטן רעכטן פוס.

י"שר ב"ח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת פנחס, כ"א תמוז, שנת תשפ"א לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

זיי מיר מוחל, איך פארשטיי נישט וואס דא גייט פאר; ווי קענסטו זיין א מלמד פאר קינדער ווען דו אליינס דארפסט צוריקגיין אין חדר לערנען וואס איז א איד, וואס איז תורה, וואס איז מצוות; ווי קען מען זיין א מלמד

קען נישט איינהאלטן ווייניג טרערן, ער גייט אין די זייט און פלאצט אויס אין א געווייזן פאר זיין חכר וואס האט נישט קיין פיס; א צווייטער קינד שטיקט זיך מיט טרערן.

ווען מען זעט אידישע קינדער זענען ווייט פון דרום התורה, איז דאס די גרעסטע רחמנות אויף די וועלט. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ט): "כי עקר הרחמנות הוא כשישראל עם קדוש נופל, חס ושלום, בעוונות, רחמנא לצלן", דער עקר רחמנות איז ווען אידישע קינדער פאלן אראפ אין עבירות רחמנא לצלן, "כי זהו הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות", דאס איז דער גרעסטער רחמנות אויף די וועלט; די אלע אידן וואס מען האט פון זיי אויסגעריסן די אמונה, שוין אפאר דורות וואס זיי זענען ווייט פון די תורה; דאס איז נישט א גוטע זאך, דאס איז די גרעסטע רחמנות.

מלמדים דארפן אריינלייגן אין די קינדער אז תורה און מצוות איז א גוטע זאך; ווער עס לערנט תורה, ווער עס גייט בדרך התורה - דער האט א לעבן, נאר דאס איז לעבן; טון די ווילן פונעם אייבערשטן איז נישט קיין קנס, טון די ווילן פונעם אייבערשטן איז נישט אן אפקומעניש; דאס איז גוט, דאס איז די בעסטע זאך אויף די וועלט.

אידישע קינדער האבן מצוות; מיר קענען נישט עסן אלעס, מיר קענען נישט טון אלעס, ווייל מיר זענען אזוי ווי דער קראנקער מענטש וואס דער דאקטער זעט נאך אין אים א האפענונג. אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (תנחומא שמיני, ט) א דאקטער איז געקומען היילן צוויי קראנקע מענטשן, דער דאקטער האט געזען דעם ערשטן חולה אז ער איז אין א סכנה, האט דער דאקטער געזאגט: "תנו לו כל מאכל שהוא מבקש", געבט אים צו עסן אלעס וואס ער בעט, "ראה האחד שעתידי לחיות", דער דאקטער האט געזען דער צווייטער קראנקער אז ער קען נאך לעבן, האט דער דאקטער געזאגט: "כך וכך מאכל

יאכל וכך וכך לא יאכל", געבט אכטונג אויף אים, געבט אים נישט די און די עסן, נאר פון די עסן מעג ער האבן, האט מען געפרעגט דעם דאקטער: "מה זה, לזה אתה אומר יאכל כל מאכל שהוא מבקש, ולאחר אמרת לא יאכל כך וכך", וואס איז דאס? איינעם זאגטו ער קען עסן אלע עסן און דער צווייטער מעג נאר עסן דאס און דאס! האט דער דאקטער געענטפערט, דער וועט בלייבן לעבן, דערפאר דארף מען אכטונג געבן אויף אים, ווידער דער ערשטער גייט סיי ווי שטארבן, זאל ער עסן וואס ער וויל, ער קען דאך סיי ווי נישט לעבן, "כך הקדוש ברוך הוא התיר לגוים השקצים והרמשים", אזוי אויף האט דער אייבערשטער געזאגט, פאר די אומות העולם האב איהם מתיר געווען זיי זאלן עסן די אלע ווערעם און קריכעדיגע באשעפענישן, "אכל ישראל שהם לחיים", אבער די אידן וואס זיי בלייבן לעבן, זיי זאג איהם (ויקרא יא, מד): "והייתם קדשים כי קדוש אני, אל תשקצו את נפשתיכם, את זה תאכלו, ואת זה לא תאכלו, לא תטמאו בהם ונטמתם בהם", זיי זאלן נישט עסן די אלע נישט פשרע זאכן, "למה", פארן וואס? "שהם לחיים, שנאמר (דברים ד, ט): 'ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום'".

לייג אריין אין די קינדער אמונה; לערן זיי אויס זיי זאלן גיין התבודדות, זיי זאלן רעדן צום אייבערשטן, ווייל ווי מער מען רעדט צום אייבערשטן - אלץ מער הייבט מען אן שפירן דאס זיסקייט פון זיין א איד. לערן זיי אויס זיי זאלן דאנקען דעם אייבערשטן; ווען מען דאנקט דעם אייבערשטן ווערט זייער גוט און זיס, מען הייבט אן שפירן א טעם פון גן עדן.

דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ט): "כי זה עקר שעשוע עולם הבא, להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהכיר אותו יתברך", דאס איז דער תענוג פון עולם הבא - צו דאנקען דעם אייבערשטן און אים צו לויבן,

וויסן אז אלעס איז ער און ער איז אלעס, "שעל ידי זה סמוכים וקרובים אליו יתברך", אזוי איז מען נאנט צום אייבערשטן, "כי כל מה שיודעין ומכירין אותו יתברך ביותר", ווייל ווי מער מען ווייסט אז אלעס אלעס איז נאר דער אייבערשטער אליין, "סמוכים אליו ביותר", איז מען נענטער צו אים.

אויף זאלסטו גיין התבודדות; בעט דעם אייבערשטן אויף דיין שפראך און דיין וועג, ער זאל דיר העלפן דו זאלסט האבן גאר א שטארקע אמונה אין אים, דו זאלסט שפירן א טעם אין די תורה און מצוות, דעמאלט וועסטו צוקומען אז דו וועסט שוין נישט וועלן קיין שכל, דו וועסט וועלן וואס די הייליגע חכמים זאגן (אבות ד, ב): "שכל מצוה, מצוה", אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן ט), ווען מען טוט מצוות מיט שמחה, מען פרייט זיך מיט די מצוה אליינס: "עד שאין רוצה בשום שכל עולם הבא", ביז מען דארף שוין נישט קיין שום שכל, "אלא הוא רוצה שיזמין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחת בשכל מצוה זאת", נאר די גרעסטע שכל איז אז מען זאל קענען טון נאך מצוות, מען ווארט דער אייבערשטער זאל געבן נאך מצוות, "כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה", מען האט הנאה פון די מצוה אליינס; דורך התבודדות און תפלה קען מען זוכה זיין צוצוקומען צו דעם, מען זאל הנאה האבן פון זיין א איד, מען זאל זיך שפירן אזוי גליקליך מיט תורה און מצוות אז עס זאל אנגיין פארן וואס אנדערע האבן דאס נישט, ביז מען וועט גיין הפצה, זיי אויף געבן צו שפירן פון דעם טעם.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט מצליח זיין מיט דייער תלמידים.

...
(ספר עצתו אמונה חלק י"ב, מכתב א' שנו)

צו באקומען וועבסליד דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370